

LATACZYK (1) *sb m*

N sg lâtaczyk.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dem. od „latacz”; tu: w przen: człowiek wybitny, niepospolity, górujący nad innymi: LVkowŃkich to záprawdę/ gniazdó nie podleýŃze/ Acýgdý ptaki zbieráią/ zoŃtáwuia mneyŃŃze. Y bywa więc latácýk/ buiaýwy s tákiego/ Ale mi przedŃię nie gań/ krzecótá wielkiego. Bo iáko raz záleći/ to wzgorę nogámi/ Przewroći lie Záiacýzek tłucze gi dzwonkámi. RejZwierz 77.

BZ